

A PERÚ AGUAITA LA REVOLUCIÓ PROLETÀRIA

Perú viu des de fa uns mesos un procés de creixent convulsió social contra el govern aprista d'Alán García.

El proletariat miner, els mestres, els treballadors de nombrosos sectors, els camperols pobres, la població pauperitzada de la ciutat i de les regions camperoles, la joventut escolaritzada, cadascun amb reivindicacions que centralitzen el seu combat contra el poder polític de l'estat, tenen avui acorralat el govern burgès d'Alán García, la resposta del qual ha sigut decretar, l'11 de juliol, la intervenció de l'exèrcit en el manteniment del 'ordre intern' del país durant el pròxim mes.

El proletariat miner

Des de principi d'any, l'onada de vagues mineres que està recurrent país per país tota Amèrica Llatina, ha pres cos també a Perú, alçant especialment a les capes més explotades del proletariat miner, el que està sotmès al sistema de subcontractació ('services') sota condicions salarials, laborals i de beneficis socials molt inferiors a les dels miners de plantilla. L'efervescència de mobilitzacions en les grans conques mineres, per reclams salarials i beneficis socials o contra acomiadaments, ha portat al capdavant de les reivindicacions més sentides la necessitat d'acabar amb aquest règim de divisió i sobreexplotació de la classe, que alça entre els obrers d'una mateixa unitat econòmica una espessa xarxa d'empreses intermèdies de molt menor grandària, darrere de les que es protegeix l'autèntic propietari de l'explotació.

La direcció del sindicat miner hegemònic, obligat a respondre d'alguna manera a la situació d'alta pressió obrera en les mines, va convocar a partir de 30 d'abril una vaga general indefinida de la mineria per a exigir al govern que legislés en contra dels 'services'. amb més de 50.000 miners en vaga des de feia cinc dies, aquesta mateixa direcció sindical, que explicava que en realitat es conformaria que el govern 'limités' la subcontractació, trencava la vaga sense consultar les bases i acceptava vagues promeses del govern que, per descomptat, no s'han materialitzat en res de concret. No obstant, la traïció no ha sigut prou per a trencar la lluita, des de llavors una altra vegada atomitzada. Va continuar en Southern Copper, una de les majors productores de coure mundial, en Shougang Ferro Perú, en el jaciment Marcona, on tota la població està alçada en bloc al voltant de la lluita minera, en Yanacocha (la major mina d'or de Llatinoamèrica), en Casapalca.... La repressió brutal comptabilitza ja quatre miners morts i desenes de ferits i detinguts, entre ells el secretari general del sindicat, Ronnie Turó. És la resposta del govern nacionalista de l'APRA al proletariat miner, del treball de la qual procedeix més del 60 % del valor de les exportacions anuals del país.

Les regions camperoles i mineres

Els focus de conflicte social contra el govern de l'APRA s'han propagat per totes les regions més postergades del país. Alán García, abans del seu primer any d'exercici, ja ha aconseguit acabar amb la paciència de les masses, perquè tota la seua xerrameca populista ha demostrat en la pràctica no significar una altra cosa que la continuació, i fins i tot el desenvolupament, de la submissió política i econòmica dels anteriors governs burgesos a l'imperialisme. De fet, en aqueixa línia, no ha tingut dubtes a fer aprovar al parlament la firma d'un entreguista Tractat de Lliure Comerç (TLC) amb els EUA, al mig de les mobilitzacions d'oposició, especialment llauradora.

En Moquegua, Punisc, Arequipa, Ucayali, Huancavelica, s'han declarat vagues generals indefinides de caràcter regional. Els camperols, que suposen un terç de la població d'aquest país, es mobilitzen per desenes de milers, ocupen ciutats (com en Andahuaylas), bloquegen carreteres, s'enfronten a la policia, assalten comissaries per a alliberar detinguts, etc. La direcció d'aquests moviments és normalment un embolic d'organitzacions interclassistes 'cíviques' i camperoles. Però el que expressen és la ràbia social acumulada dels camperols pobres abandonats a la misèria extrema i a la depredació del capital, majoritàriament estranger, que s'apodera de la importantíssima riquesa minera i contamina sense miraments la terra i l'aigua. Ràbia de veure el pagament puntual del

deute externa, mentre les seues condicions socials de pobresa, de dèficit impensables de serveis bàsics, no mereixen la menor atenció de l'estat burgès.

La vaga indefinida dels 300.000 treballadors de l'ensenyament públic

Sumat a tot l'anterior, des del 5 de juliol es desenvolupa una vaga indefinida de tot el magisteri contra la nova llei de carrera pública magisterial que desenvolupa la 'municipalització' de l'ensenyament pública, flexibilitza el treball docent, i ataca greument el dret de vaga dels treballadors de l'ensenyança.

La convocatòria d'aquesta vaga és producte en si mateixa d'un llarg combat de la base del sindicat SUTEP per forçar l'aparell burocràtic que el dirigeix a centralitzar un infinitat de vagues i mobilitzacions disperses en defensa de l'ensenyament públic i de les conquestes laborals i sindicals del sector. Durant mesos, i una vegada i una altra, la Comissió Executiva Nacional (CEN) del SUTEP (que va recolzar inicialment la precandidatura d'Alán García) s'ha dedicat a entretenir els treballadors amb jornades dislocades d'un dia o dos, amb pseudo-negociacions amb el govern, amb treves i avinences. Finalment l'olla havia assolit tal pressió que la CEN del SUTEP s'ha vist literalment obligada a convocar vaga indefinida en tot el país, encara que sense deixar de declarar que el seu objectiu no és la retirada de la llei, acabada d'aprovar en plena vaga, sinó que "García amplie el debat de la norma abans de la seua publicació" (*La República*, 12-07-2007). Els mestres coneixen bé aquestes maniobres des de fa molts anys. En 2003, la CEN del SUTEP va deixar passar la Llei Marc d'Educació, que va obrir la porta a la privatització i dislocació de l'ensenyament públic via 'municipalització' semblant a la implantada a Xile. I ho va fer traint una vaga nacional contra la llei i acceptant com un fet irremeiable l'aprovació d'aquesta llei.

La gran combativitat, organització i extensió d'aquesta vaga docent, la seua capacitat per a enfrontar-se amb les forces repressives, la seua decisió de vèncer malgrat l'evident decisió de traïr dels seus dirigents, han alçat les simpaties de tota la classe obrera peruana, de totes les capes treballadores de la població, en un moment en què, com explicàvem abans, nombrosos sectors es mobilitzen, encapçalats pel proletariat miner. El marxés convocades a Lima i en les altres ciutats són de gran envergadura. Alán García ha acudit a l'ajuda de l'exèrcit per a exercir la repressió. Com en el cas dels miners i de les vagues regionals i camperoles, hi ha hagut diversos morts, els ferits i detinguts es multipliquen, però això, de moment, no aconsegueix espantar les masses, sinó enardir-les. També els mestres s'enfronten amb pedres, pals, fondes i còctels molòtov a les forces repressives. També, a vegades, assetgen les comissaries per a obtenir l'alliberament dels detinguts...

La convocatòria de les jornades de vaga l'11 i 12 de juliol

La situació és tan explosiva i les mobilitzacions tan generalitzades, que la direcció de la central sindical més poderosa, la CGT, va convocar dos jornades de vaga general nacional en solidaritat amb els mestres, els dies 11 i 12 de juliol, a les que, per cert, no va voler sumar-s'hi la direcció del sindicat miner. Mentre que la convulsió social que demana a crits centralitzar-se per a colpejar en un únic puny contra el govern, contra l'estat burgès, contra el poder del capital estranger i local, l'objectiu de la CGT és just el contrari: amb aquestes jornades va pretendre donar una sortida controlada i amb data caducitat a l'efervescència social. Després, tots de tornada al treball el 13, deixant novament sols als mestres, com es va deixar sols als miners subcontractats. El govern està acorralat per les masses, però protegit pels aparells que controlen les seues organitzacions i treballen per a tancar el pas a la vaga general indefinida de tots els sectors, en tot el país, fins a la satisfacció de les reivindicacions de tots.

Les accions de les masses, espontànies i incontrolables la major part de les vegades, van mostrar durant aquestes dos dies que la crisi social i política que viu Perú és d'envergadura major. I la continuïtat de tots els conflictes el dia 13 i més enllà demostra que les maniobres dels aparells sindicals ja no són suficients per a canalitzar el procés per camins innocus a l'orde burgès.

La classe obrera necessita prendre el control de la seua pròpia lluita i constituir-se en classe que aspira al poder

És aquest un dels eixos que determinaran l'evolució de la situació. La classe obrera peruana té una llarga i amarga experiència de traïcions de les direccions enquistades en els seus sindicats, i els aparells burocràtics que sotmeten a les organitzacions obreres a la col·laboració amb l'estat i la connivència amb la patronal. A Perú (com en tots els altres països, d'altra banda), aconseguir utilitzar el sindicat per al combat requereix sempre un esforç ímprobable (i normalment de resultats temporals) contra l'acció de les direccions corruptes. Però fer-ho és necessari, perquè els sindicats (quan existeixen) són l'organització de masses més elemental que es posseeix i moltes vegades l'única. No obstant, no són suficients. Segle i mig d'història conscient del moviment obrer, en tots els països del món i en el mateix Perú, demostren que per a aconseguir unir en un únic front de lluita les masses (majoritàriament no sindicades) i perquè aconseguen i mantinguen el control total del propi moviment, es requereix un altre tipus d'organització: les assemblees de delegats elegibles i revocables, que segons cada país prenen el nom de consells obrers, soviets, comitès, juntes, o, com és molt freqüent a Amèrica Llatina, Assemblees Populars.

L'exemple més recent i desenvolupat d'aquest tipus d'organització s'està vivint des de fa un any en l'Oaxaca revolucionària, amb la seua Asamblea Popular dels Pobles d'Oaxaca (APPO). L'APPO agrupa delegats elegits de qualsevol tipus de sectors en combat contra l'estat burgès i ha sigut l'instrument que ha permès en un infinitat d'ocasions que els mestres i tota la població treballadora al seu voltant contrarestaren les constants maniobres de la direcció del sindicat docent, i de qualsevol tipus d'agents polítics i sindicals de la burgesia, encabotats (com en el cas de les adreces dels sindicats peruans i dels partits a què pertanyen) a dividir, desviar les reivindicacions, desmobilitzar, desmoralitzar... L'APPO en mans de les masses oxaquenyas, i molt a pesar de les organitzacions polítiques que controlen la direcció estatal, ha mostrat que la classe obrera actual continua tenint tota la capacitat per a aglutinar al seu voltant i davall la seua direcció totes les classes socials explotades, oprimides, pauperitzades pel capitalisme decadent, és a dir, que continua tenint tot el potencial necessari per a constituir-se en classe dominant i tirar a baix el vell sistema d'explotació capitalista.

Però d'Oaxaca, com totes les grans experiències revolucionàries de la història des de la Comuna de París, passant per la revolució russa i tots els processos revolucionaris d'Amèrica Llatina, s'hi trau una altra lliçó: la victòria duradora només és possible quan un partit revolucionari cristal·litza en la lluita per un programa que representa els interessos històrics del proletariat, quan aqueix partit aconseguix la direcció majoritària de la classe i la dirigeix decididament a la presa del poder. Construir aqueix partit, fer-ho de manera dialèctica en un procés de construcció de la Internacional Obrera Revolucionària, aqueixa és la gran tasca que se li planteja de manera immediata a l'avantguarda conscient del proletariat en el Perú.

**Acabar amb la subcontractació i els 'services' en tota l'economia:
Tots fixos en plantilla! A treball igual, salaris i condicions laborals iguals!
Per una salari mínim interprofessional que garantisca la vida
Escala mòbil de salaris en relació a la inflació real
Ni un sol acomiadament, ni un sol aturat. Escala mòbil d'hores de treball!**

**En defensa de l'ensenyament públic, laic, gratuït i de qualitat:
A baix la Ley Marco d'Educación!
En defensa de les condicions de treball i dels drets sindicals dels mestres:
Fora la Ley de la Carrera Pública Magisterial!**

Desconeixement del deute extern! No a la firma del TLC!

Nacionalització sense indemnització i sota control obrer de tots els recursos miners i petrolers!

Nacionalització, sense indemnització i sota control obrer, de l'energia, l'aigua, les telecomunicacions, la banca, el gran capital dels serveis turístics, dels grans mitjans de comunicació i totes les grans empreses!

Nacionalització de tots els latifundis per al seu lliurament als camperols!

Pla d'ajudes econòmiques i materials per als camperols pobres

Plens drets democràtics per a tots els pobles originaris

Pla d'obres i serveis públics per a les regions camperoles i mineres

Per a acabar amb la hipertròfia del barraquisme urbà:

Pla públic de vivendes per a tota la població pauperitzada.

Alliberament immediat i sense càrrecs de tots els lluitadors obrers, camperols, socials, detinguts i empresonats!

Replegament immediat de l'exèrcit als seus quarters

Organització de l'autodefensa de les lluites dels treballadors sota control de les assemblees de delegats

Desarmament i dissolució de tots els cossos repressius!

Per a acabar amb les burocràcies traïdores dels sindicats obrers:

Elegibilitat i revocabilitat en tot moment i a tots els nivells de les direccions sindicals.

Per la independència absoluta dels sindicats respecte a la burgesia i les seues organitzacions (com l'APRA), respecte a l'estat burgès.

Perquè les masses explotades i oprimides puguin controlar les seues pròpies lluites, defensar-se dels agents de la burgesia dins del moviment i constituir-se en alternativa de poder al poder del capital:

Per la creació, extensió i centralització de les assemblees de delegats elegits i revocables a tots els nivells i per totes les regions del Perú.

Contra el govern de l'APRA, contra qualsevol govern burgès de recanvi:

Per un govern obrer i camperol, basat en assemblees de delegats centralitzades, que engegue aquest programa!

Per la revolució proletària a Perú, per la Federació dels Estats Units Socialistes d'Amèrica!

València. 19 de juliol del 2007

grup germinal- en defensa del marxisme
estat espanyol

visita la nostra pàgina: [http:// grup-germinal.org/](http://grup-germinal.org/)

Per a contactar amb nosaltres: germinal_1917@yahoo.es